

FATMIR ALISPAHIĆ, KNJIŽEVNIK I PUBLICISTA IZ TUZLE

“Bošnjaci će u daytonskom poretku nestati. Taj poredak je tako usmjeren da zatre Bošnjake i uništi Bosnu. Bošnjaci nemaju nikakvog razloga da se prepuste politici samouništenja. Borba za ukidanje entiteta, za povratak Ustava Republike Bosne i Hercegovine – jedini je put za opstanak Bosne i Bošnjaka. Kao da bi velikosrbi toliko insistirali na poštivanju daytonskog poretka, a protiv Ustava i simbola Republike Bosne i Hercegovine, da ne znaju da samo daytonski poredak, dugoročno, vodi ostvarenju njihovog separatističkog cilja. Bošnjaci bi morali preko nevladinog sektora pokrenuti pravne mehanizme za realizaciju Presude Svjetskog suda pravde kojom se dokazuje genocidno porijeklo Republike Srpske. Taj put nema alternativu.”

Bošnjačka žrtva mora biti kompas bošnjačke politike

Razgovarao: Ismet ISAKOVIĆ

Ja sam samo obični pisac, koji se trudi da vidi i svjedoči istinu

Pripremajući se za intervju pročitao sam Vašu iznimno bogatu i inspirativnu biografiju, život prožet višedesetljetnom beskompromisnom borbom za očuvanje dostojanstva i integriteta Bosne i Hercegovine i bošnjačkog naroda, brojne knjige, tribine, kolumne, radijske i TV-emisije... S druge strane, na stranicama “Preporodovog Journala” još nismo imali intervju s čovjekom koji je više napadan i omalovažavan. Raspon ocjena Vašeg rada ide od nacionalnog heroja do rasiste i bošnjačkog fašiste. Tko je, zapravo, hadžija Fatmir Alispahić?

Od svega što ste mogli staviti ispred moga imena, vi ste stavili titulu hadžije, koja i u vjerskoj i u čaršijskoj semantici odgovara čovjeku kojemu je draža mrva istine, nego tone dunjalučkih džindžuva koje se mogu steći na povijanju kičme i sakrivanju istine. U žargonskom diskursu riječ hadžija je neko kome se može da ne zazire od suda sredine, i ko ima ili para ili tersluka da ne mora živjeti u prosjeku mišljenja i djelovanja. Taj hadžiluk kod nas ima svoju cijenu, košta, jer sredina debelo oporezuje one što hoće da budu izvan uobičajenih mahalskih tokova. Već 30 godina sam prisutan u javnosti, prvo kao pjesnik, potom kao pisac i novinar, a sve te godine su obilježene konfliktima u borbi za slobodu mišljenja, s jedne strane, i velikim odricanjima i kaznama, koje sam podnosio, s druge strane. Kako se to kod mene strefilo da od djetinjstva volim ići uz vjetar, uz stepenice, uz nos, ja ne znam, ali znam da ne vidim ničega lijepog i inspirativnog u povlađivanju i jedrilicarstvu.

Za mene je istinski intelektualizam zapravo stalna avantura u traganju za novim diskursima i viđenjima. Prije 30 i više godina takvo ponašanje je bilo dio rock'n'roll kulture, danas se to zove intelektualnom neovisnošću, mada se pod tu tzv. neovisnost sakrilo mnogo režimskih igrača. Ja sam mindžuhu u uhu nosio početkom 80-ih kad to niko nije radio, ja sam pisao reperske pjesme kad se uopće nije znalo za taj glazbeni izraz, ja sam 80-ih na biciklu proputovao Bosnu, bez kinte, glumeći bitnika koji će se snaći. Ta rokera mladost, sastavljena od čitanja zabranjenih antikomunističkih knji-

Mr. sc. Fatmir Alispahić

ga, ispisivanja grafita, kosidbe gradskih cvjetnjaka kako bih djevojci pred vrata odnio stotinu ruža, od pisanja pjesama i sviranja, od putovanja i svih vrsta avantura, zapravo je nešto što je odredilo moju slobodu u potonjim događajima. Još u zbirci pjesama “Rodoslov”, za koju sam 1989. dobio nagradu “Mak Dizdar”, ja sam se stihovima obračunavao sa Golim otokom, komunizmom i kockastim glavama. Za mene je bilo i ostalo neprihvatljivo da mi politički gedžovani, a time i gedžovani u kulturi i medijima, budu mjera autoriteta. Otud mi smiješno kad me glasnogovornici tzv. urbane kulture, a zapravo asfaltirani seljaci koji kroz isticanje urbanosti liječe komplekse porijekla, posljednjih godina pokušavaju prikazati kao bošnjački refleks tog velikosrpskog i velikohrvatskog gedžovanluka.

Kroz moje vene su protekle rijeke rock' n' rolla, a povratak vjeri je ovome iskustvu dao funkciju djelatne i kreativne slobode, dakle,

stalne borbe za upućivanje na dobro i odvratanje od zla. Možda je na to utjecala činjenica da sam rođen u jednoj slobodnoj intelektualnoj obitelji, u kojoj se cijeno i podsticalo na drukčije mišljenje. Moja mama Nisveta je univerzitetska profesorica, jedna od prvih ginekologinja u Bošnjaka, a koja je u mladosti bila izuzetan spisateljski talenat. Nedavno je, za 80. rođendan, promovirala i svoju knjigu "Ratna pisma jedne majke". Moj baba je Nijaz Alispahić, dugogodišnji umjetnički direktor Narodnog pozorišta Tuzla, autor nekoliko libreta za nacionalne opere – "Hasanaginica" i "Zmaj od Bosne". Moja sestra je glumica i znanstvenica Selma Alispahić, Bošnjakinja koja je odigrala ponajviše glavnih uloga u sarajevskim teatrima, te jedina Bošnjakinja koja je igrala na sceni Britanskog nacionalnog teatra. Sestra i ja smo odrastali uz porodične kahve i sijela na kojima su se vodile dinamične rasprave i gdje se posebno cijeno kad mi, djeca, nešto o nečemu mislimo.

Kroz našu kuću u Batvi prošla je bošnjačka elita, od Alije Isakovića i Nedžada Ibrišimovića do Omera Pobrića i Safeta Isovića. Moj obiteljski *background* je takav da ja nisam mogao ugledati autoritet u primitivcima koji su u političkom, medijskom i kulturnom smislu uzjahali bosansku stvarnost u posljednjih četvrt stoljeća. Totalitarni sistemi najveće neprijatelje vide u pojedincima koji imaju svoje mišljenje i ne zarezuju njihovo glavno oružje, a to je utjerivanje straha. Mislim da je totalitarni ambijent u Bosni i Hercegovini nije promijenio, iako je komunizam davno pao, ali, ne zbog same prirode režima, već zbog prirode mentaliteta koji je desetljećima odgajan da se plaši vlasti i onoga što vlast misli. Stoga se četvrt stoljeća, u raznim varijantama, nalazim na raznim udarima.

Kad bi se sastavljao tim od 11 najnapadanijih ličnosti u povijesti BiH, ja bih se našao u tom timu, zajedno sa ratnim zločincima i masovnim ubicama. Mislim da ni kod Srba, ni kod Hrvata, ne postoji neki pisac koji posjeduje tako obimnu, i kreativno morbidnu, zbirku napada na svoju ličnost. Ono što je apsolutni kuriozitet jeste da ja nisam nikakva vlast, nisam nikakav funkcioner, nisam član nikakve stranke ili nekog lobija, jesam samo član Islamske zajednice, gdje redovno plaćam članarinu, pa po tom osnovu nema nikakvog razloga da me se toliko napada, jer nikoga ničim ne mogu ugroziti. Ja sam samo obični pisac, koji se trudi da vidi i svjedoči istinu. Ako je to razlog tih silnih napada i progona, onda u vladajućem sistemu ima neki debeo feler.

Srbi su jedno kao pojedinci, a posve drugo kao nacionalni kolektivitet koji voli Republiku Srpsku nastalu na masovnim grobnicama

Vratimo se još malo na Vašu biografiju, s razlogom. Nemamo prostora citirati sve relevantne podatke, trebale bi nam barem dvije stranice "Journala", ali zbog razumijevanja situacije i epiteta "rasista i bošnjački fašista" samo još ponešto. Od 1993. do 2003. obavljali ste funkciju šefa Press centra Općine Tuzla i bili jedan od najbližih suradnika načelnika Selima Bešlagića. Između ostaloga, pokrenuli ste i predvodili kampanju protiv bošnjačkog nacionalizma i revanšizma u Tuzli u toku rata, o čemu svjedoče brojni tekstovi, kao i knjiga "Krv boje benzina". Osim toga, prvi ste ustali u zaštitu tuzlanskih Srba koji su verbalno vrijeđani i otpušteni s posla tokom 1992. godine. Na osnovu i Vašeg rada, zalaganja i inicijativa u Tuzlu su došla brojna međunarodna priznanja za zaštitu ljudskih prava, a načelnik Bešlagić je 1997. postao prvi Bošnjak koji je kandidiran za Nobelovu nagradu. "Rasista i bošnjački fašista" u miru, ali ne i u ratu – nije logično. U čemu je problem? Kome ili čemu možete "zahvaliti" svoj kontroverzni status?

Zaboravili ste nešto... Ja sam u decembru 1992. godine bio proglašen za "četnika" – i to od strane glasila iza kojega su stajale sve bošnjačke institucije u Tuzli. Potom su me i sve te institucije jednim saopćenjem za javnost proglasile za "neprijatelja muslimanskog naroda". Doduše, prethodno sam, u januaru 1992., bio "islamski fundamentalista" jer sam, kao urednik revije "Korzo", objavio plan etničkog čišćenja "Drina", do kojega sam došao preko jednog našeg obavještajca u JNA. Ja sam prvi Bošnjak koji je svoj narod u januaru 1992. upozorio da će mu se dogoditi genocid, našta je uslijedila odmazda tuzlanske sredine, jer je novini koju sam uređivao zabranjeno da se reklamira na lokalnim medijima, a moja su upozorenja tumačena kao podrivanje međunarodnog mira.

Koji mjesec poslije, moji naslovi o "Muslimanima na nišanu" i o "Priprema za etničko čišćenje Podrinja", kojima najavljujem rijeke izbjeglica, na žalost, postat će stvarnost. Možda to sa ovog vremenskog stanovišta izgleda olahko, ali bilo je to vrijeme kada su JNA i agresivni rezervisti držali Tuzlu pod okupacijom. Tadašnja Tuzla je bila srbofilična, mnogi Tuzlaci su podržavali udare JNA na Vukovar, Udruženje žena Tuzle je srpskim rezervistima iznosilo pogaču i rakiju, iako su pucali po tuzlanskim džamijama, a u javnosti su "ustaše" i "fundamentalisti" bili glavni problem. Zbog upozorenja da Bošnjaci ma prijeti genocid, ja sam bio oglašen kao "fundamentalista".

Ko bi rekao da ću 10-ak mjeseci poslije postati "četnik", i da će me za to optužiti bošnjačke institucije koje su u vrijeme priprema genocidne agresije uglavnom šutjele, nesposobne da narod upozore i pripreme za odbranu. A šta je bila moja krivica? Digao sam potkraj 1992. godine glas protiv maltretiranja Srba u Tuzli, protiv revanšizma i optužtanja lojalnih Srba s posla, protiv zagovaranja da "svaki Musliman treba imati svoga Srbina za koga će se zavjetovati da ga pogubi". Glasilo sa časnim imenom "Zmaj od Bosne" poslije je specijalni izvijestitelj UN za ljudska prava Tadeusz Mazowiecki naveo kao jedini primjer kršenja ljudskih prava u ratnoj Tuzli, jer se odatle pozivalo na revanšizam i segregaciju nebošnjaka. Ali, gora od svega bila je šutnja lokalnih organa vlasti i šutnja bošnjačkih institucija, budući da se u ime Bošnjaka zagovarao taj revanšizam nad Srbima.

Ja sam jedini 1992. digao glas protiv tih opasnih gluposti, i to kroz nekoliko tekstova. Dokazivao sam da nas zagovaranje revanšizma izjednačava i da abolira agresora. Potom je uslijedila odmazda. Lokalna televizija je u svim vijestima čitala saopćenje kako sam ja "neprijatelj muslimanskog naroda", a uvečer je pred mojom kućom sasut rafal od strane nekog ko je mojoj obitelji htio poslati poruku kako će se obračunati prvo sa četnicima među Bošnjacima. Ja sam i danas ponosan na činjenicu da sam prvi, i zadugo jedini, ustao u odbranu svojih srpskih komšija od besmislenog bošnjačkog revanšizma, i opet bih učinio isto. Ko zna kuda bi otišla tuzlanska stvarnost da nije bilo ovog mog glasa, možda bi bilo zločina prema Srbima, kao u Sarajevu? Potom je na moj javni poziv osnovan Forum građana Tuzle, prva nevladina organizacija, koja je na osnivačkoj skupštini u hotelu "Tuzla" okupila preko 2.000 Tuzlaka koji su ustali protiv zagovaranja bošnjačkog revanšizma.

Možda bi nam se dogodio neki tuzlanski Caco, možda bismo imali privatne zatvore za Srbe i nepodobne, možda bi na savjesti Bošnjaka ostala trajna mrlja. Ovako je zlo koje se zakotrljalo sasječeno u korijenu, tako da je Tuzla poslije dobila brojne međunarodne nagrade za očuvanje tolerancije usprkos teškim ratnim iskušenjima. I onda slijede paradoksi. Čuli ste za Srđana Aleksića koji je u Trebinju ubijen jer je branio svoga bošnjačkog sugrađanina, čuli ste da se o Srđanu Aleksiću snimaju filmovi i da se njegovim imenom već zovu brojne ulice u brojnim gradovima. I u Tuzli ima turnir "Srđan Aleksić". Srđan

je svoju plemenitu misiju realizirao u afektu, na ulici, braneći nevinog čovjeka. Ja sam 1992. i 1993., bez afekta, svjesno i proračunato, napisao mnogo tekstova kojima sam se suprotstavio sličnim likovima kakvim se suprotstavljao i Srđan. I ja sam mogao biti ubijen od nekoga kome je neko blizak stradao, a ko je pročitao da sam "četnik", jer branim Srbe, pa me kao takvog trba likvidirati. Bilo je to vrijeme opsade, teških emocija, kada je smrt bila svakodnevnica.

No, namjesto da se moja odbrana Srba u Tuzli cijeni makar prešutnim poštovanjem, ja sam, eto, izrastao u "bošnjačkog fašistu". A zašto? Zato što sam se usudio kazati da je političko srpstvo genocidno. I ponavljam: da, srpstvo je genocidno, jer se realizira kao velikosrpska opsesija i kolektivna zaludjenost u toleriranju genocida nad Bošnjacima i korištenju svega što je ostvareno ubistvima, silovanjima, progonima i pljačkanjima bošnjačkog naroda. Ako to nije tačno, evo, neka mi neko navede makar jedan autobus Srba koji se javno zalažu za ukidanje Republike Srpske kao genocidne tvorevine, a o čemu svjedoči i šest presuda Haškog tribunala za genocid. Ja, na žalost, ne znam ni jednog Srbina koji se zalaže za ukidanje Republike Srpske, zbog čega je bjelodano srpsko kolektivno uživanje u blagodatima genocida nad Bošnjacima.

Moje teze o genocidnom srpstvu, koje su logički dokazive, nemaju veze sa mojom navodnom mržnjom prema Srbima. Ja imam nekoliko velikih prijatelja među Srbima, kućnih prijatelja, koji su i javno svjedočili kako sam im pomagao u ratu. Ali, Srbi su jedno kao pojedinci, a posve drugo kao nacionalni kolektivitet koji voli Republiku Srpsku nastalu na masovnim grobnicama. Da sam ovu istinu prešutio, vjerovatno bih bio slavljem u ime činjenice da sam prvi Bošnjak koji se javno suprotstavio bošnjačkom revanšizmu i koji je tako zaštitio mnoge srpske sugrađane.

Citirat ću samo nekoliko bošnjačkih velikana... "Divim se hrabrosti tog čovjeka. Ponekad se pitam odakle mu tolika hrabrost. Ja taj hrabrosti srdačno aplaudiram." (akademik prof. dr. Esad Duraković); "Lično cijenim Fatmira Alispahića. Smatram ga vrlo inteligentnim i vrlo sposobnim čovjekom koji veoma mnogo obećava. Njegovim osobitim kvalitetom smatram veliku osjetljivost prema situaciji u kojoj se nalaze Bosna, Bošnjaci i muslimani." (akademik prof. dr. Muhamed Filipović); "Tekstove Fatmira Alispahića čitam kao neke heftične lektire, istina bolne lektire, istina nije lahko zaspiti poslije čitanja njegovih tekstova." (akademik Abdulah Sidran); "Čitajući Fatmirove knjige bio sam poštiđen zbog svoje pasivnosti naspram svega što nam se dešava. Hvala Fatmiru što je u meni probudio taj stid, i hvala mu što mi je omogućio da mu se pridružim. Moj lider je bio Alija Izetbegović, a danas je moj lider Fatmir Alispahić." (akademik Nedžad Ibrišimović); "Fatmir Alispahić radi to bolje od svih naših savremenika: lucidno, hrabro, uz duboku analizu pojava i događaja, sa jasnim ciljem. Vrag je odnio šalu; naša je glava u torbi; našem potomstvu su isplanirali da čisti cipele i nosa sladolede (veliko)srpskoj i (veliko)hrvatskoj gospodi, i zato treba čitati Fatmira Alispahića!" (prof. dr. Džemaludin Latić)... I pored takvih hvalospjeva akademika i univerzitetskih profesora, nije Vam lako. Cijena vaše intelektualne slobode i istupa "bez dlake na jeziku" sigurno je prilično skupa, zar ne?

Mišljenja ovih znamenitih Bošnjaka, koje ste citirali, stara su već jedno desetljeće, a prvi put su objavljena na korici moje knjige "Dnevnik revolucije" iz 2005. godine. Sve to lijepo zvuči, ali i obavezuje da ne izdam riječi koje su upućene na moje ime i čast. Trudio sam se oduvijek da pišem srcem, bez dunjalčkih kalkulacija, da predstavim ono što vidim, i što mi i išareti kazuju, a što se svodi na generalnu intenciju nestanka bošnjačkog naroda, odnosno, velikosrpskog i velikohrvatskog ovladavanja geografskim pojmom Bosne

i Hercegovine. Jer, kad se izgubi kičmena supstanca Bosne, kad bošnjački narod prestane postojati u kapacitetu svoga izvornog identiteta, kad se iz Bošnjaka odstrani islam i svijest o važnosti vjere, tada ova država može prestati biti država i može postati geografski pojam, kao Srijem, Lika, Kordun, Banat.

Bošnjaci su kičma Bosne, a islam je kičma bošnjaštva, pa kao što bez islama nema Bošnjaka, tako ni bez Bošnjaka nema države Bosne i Hercegovine. Jer, država opstaje zbog Bošnjaka, a ne zbog Srba i Hrvata. I u krajnjoj liniji, šta je briga Srba i Hrvata za Bosnu, tu civilizacijsku paradigmu jedinstva u razlikama? Šta je njih briga za multikulturu i zajedništvo? Ispostavilo se kako je mantra o multikulturi samo podvala za razvodnjavanje i preoblikovanje onih krajeva u kojima su Bošnjaci većina. Te multikulture nema na tri ftrtala bosansko-hercegovačke teritorije, gdje Srbi srbuju i Hrvati kroatuju sami sa sobom, jer su sami sebi dovoljni. A sve manje multikulture ima i tamo gdje su Bošnjaci u većini, jer se u ime zajedništva odriču pozicija koje im pripadaju, tako da danas imate Tuzlu, recimo, u kojoj oko 10% nebošnjaka drži preko 50% rukovodećih pozicija. Srbi i Hrvati perfidno koriste tu bošnjačku odanost zajedništvu, u ime koje sami sebe reduciraju, a umjesto zajedništva, i bosanstva, dobijaju srpsko-hrvatsku dominaciju.

Trudio sam se u poraću da na različitim događajima i situacijama očitam ovaj proces, a zbog čega me je daytonski totalitarni režim prihvatio kao svoga prvorazrednog neprijatelja, jer, zapravo, razotkrivam genocidnu pozadinu i intenciju ove politike koja vlada današnjom Bosnom i Hercegovinom. To je jedan cjelovit lanac političke, akademske i medijske korupcije, najnižeg nivoa, gdje se za javna mišljenja i naručene tekstove plaća kao što se plaća prostitutki u javnoj kući.

Svako ko hoće da se u nauci i umjetnosti bavi afirmacijom bošnjaštva, u Sarajevu je osuđen na neuspjeh

Prije tačno tri godine bili ste jedna od glavnih vijesti u BiH, nakon što Vas je Nastavno-naučno vijeće Filozofskog fakulteta u Sarajevu proglasilo nepodobnim za stjecanje doktorata. Ovu odluku Vijeće je donijelo na sjednici na kojoj je prodekan Dubravko Lovrenović rekao da ste "rasista i pobornik ksenofobije, govora mržnje i nacionalizma" i da kao takav ne možete steći doktorat iz humanističkih nauka. Mjesec dana kasnije Senat Univerziteta u Sarajevu prihvatio je Vaš prigovor i omogućio obranu doktorske disertacije na temu "Iseljeničko iskustvo u novijoj bošnjačkoj književnosti". Mnogstvo pitanja se otvara oko ovog slučaja... Da li je nekome smetala tema doktorske disertacije? Ili se možda, radilo o povratku, odnosno pokušaju povratka zagovaranja moralno-političke podobnosti, karakteristične za totalitarne sisteme? Ili nešto treće?

Više puta sam bio jedna od glavnih vijesti u BiH, kao 2005. godine, recimo, kada je daytonska medijska mafija zloupotrijebila moj tekst "Marketing tragedije", u kome sam predstavio film "Harrisonovo cvijeće", u kojemu je stradanje Hrvatske od četnika prikazano kroz holivudski objektiv, te sam se založio da bi takvo što trebali uraditi i Bošnjaci u pogledu transponovanja iskustva Srebrenice kroz filmski jezik. Kao primjer naveo sam jevrejski "marketing tragedije", gdje umjetnički jezik dobija političke bitke, zapravo. Naveo sam revizioniste koji negiraju holokaust, te kazao kako će Bošnjaci izgubiti bitku za istinu ako se za istinu ne budu borili. Jer, istina nije nešto što se samo po sebi podrazumijeva, njeno održavanje u životu, i njen marketing, imaju tačna inženjerska pravila. Utom će se daytonska medijska mafija dosjetiti da mene optuži za

Postoje realne sumnje da su velikosrpska politika i policija sve ovo izrežirali. Treba se samo upitati – a kome ovo odgovara? – pa naslutiti pravu adresu. Ubistva u Zvorniku događaju se tri dana nakon “Deklaracije o samostalnosti RS” koju je na Kongresu donio Dodikov SNSD. Budući da te samostalnosti ne može biti bez nekog razloga, to znači da razlog treba izmisliti. Izmislit će se tzv. vehabije koje ubijaju fine srpske policajce. Toliko su providne i neozbiljne izjave Milorada Dodika, Dragana Mektića i ostalih velikosrpskih zvaničnika, da je bjelodano kako su oni u ovim događajima prepoznali svoj interes. (...) Bošnjaci su u svojoj povijesti imali mnogo poniženja i samoponiženja, ali ovakvo samoponiženje, kakvo su priredili bošnjački političari, kada su pristali da proglase “dan žalosti” zbog pogibije nekoga ko je ubijao Bošnjake po Srebrenici – to je samo dno. Ne može se dublje pasti od toga da žališ za nekim ko je ubijao tvoj narod!

negiranje holokausta, a na osnovu citata koje sam naveo u svome tekstu. Dogodilo se nešto nevjerovatno, da nečiji citati u mome tekstu postanu omča oko moga vrata! Zalud objašnjenja – da sam morao citirati kako bih naveo primjere, zalud logika, podigla se velika hajka da se ustvrdi kako je Fatmir Alispahić antisemita i negacionista holokausta, a slijedom stvari, i fašista. Sudjelovao je u toj hajci Helsinški komitet za ljudska prava, pod vođstvom Srđana Dizdarevića, te mnogi drugi medijski i politički islamofobi. Zamislite, ovaj slučaj je bio udarna vijest u državnom TV Dnevniku!

No, potom će u javnosti izaći zahvalnica koju sam dobio pola godine prije za akciju uređenja Jevrejskog groblja u Tuzli. Groblje je bilo jako zapušteno, od strane samih Jevreja u Tuzli, kojima su puna usta Jevreja kad treba mlatiti praznu slamu i klepati pare na ime manjinskih prava, pa im je groblje morao očistiti jedan musliman. Onda je nastupio šok, kako to da jedan takav fašista, i negacionista holokausta, organizira uređenje Jevrejskog groblja?

Sve ovo ima veze sa potonjom zabranom prava da doktoriram na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, gdje sam i diplomirao i magistrirao. Pokazalo se opet koliko je opaka moć klevete. Iako je prošlo sedam-osam godina od događaja, daytonski islamofobi su izvukli događaj iz naftalina i ponovo me optužili za negiranje holokausta i za štošta još. U međuvremenu, ja sam pokrenuo odveć tradicionalni likovni hepening slikanja sinagoge koju su porušili nacisti, pod naslovom “Obnovimo sinagogu u gradskom sjećanju”. Potom sam još jednom, 2009. godine, organizirao akciju uređenja Jevrejskog groblja, koje je ponovo bilo zapušteno. Sve to nije vrijedilo spram kriminalnog prava određenih likova, kakav je Dubrako Lovrenović, da mene optuže za negiranje holokausta, za mržnju prema Jevrejima, Srbima, a bezbeli i kerovima, zbog čega su zaključili da ja, kao nehuman, ne smijem postati doktor humanističkih nauka.

Javnost se polarizirala, oni koji ne razumiju su razumjeli kako je to prava stvar da se jednom antihumanisti ne dozvoli da bude doktor humanistikih nauka, a drugi, koji razumiju, zgražavali su se nad takvom manifestacijom politikanstva, klevetništva i totalitarnog mraka

u akademskoj zajednici. Čak i pod režimom druga Tita mogli su se školovati, pa i doktorirati, narodni i režimski neprijatelji, politički osuđenici i zatvorenici, kao što se iškolovao, recimo, Alija Izetbegović. Nečuveno je da se, u ime političkih motiva, a posebno kleveta, nekome priječi pravo na obrazovanje. Napose, nikada ni jedan sud nije me procesuirao po osnovu ovih optužbi, čime ne postoji pravni osnov za argument Dubravka Lovrenovića, Ive Komšića i drugih egzektora sa Filozofskog fakulteta, da sam ja taj rasista, fašista i slično. Njihovo privatno mišljenje o meni ne bi smjelo imati ni gram težine u procjeni naučne podobnosti moje doktorske disertacije. Radilo se o smišljenoj odmazdi jurišnika daytonske ideologije protiv jednog Bošnjaka koji, takav-kakav-je, brani svoju baštinu i svoje pravo da doktorira na jednoj neistraženoj bošnjačkoj temi.

Kad znate da je daytonsko društvo u svim segmentima usmjerenom na marginalizaciju bošnjačkih vrijednosti, da profesori na Filozofskom fakultetu u Sarajevu uče studente da je Ivo Andrić “najveći bošnjački pisac”, npr. Kazaz i Sidran, i da se istinski bošnjački velikani marginaliziraju kao u vrijeme srbokomunističkog jugoslovenstva, onda vidite da su Bošnjaci platiti ogromnu cijenu za slobodu koju su izgubili. Svako ko hoće da se u nauci i umjetnosti bavi afirmacijom bošnjaštva, u Sarajevu je osuđen na neuspjeh, samim tim što negatori bošnjaštva i islamofobi drže ključne stubove društvenog sistema. Možda bi se neko i bavio bošnjačkim temama, možda bi postavio, recimo, Ahmeda Muradbegovića na scenu, ali u startu se zna da će takav događaj biti marginaliziran i izopćen iz javnosti. Na medijskoj i kulturnoj sceni, a time i na akademskoj, prolaze sadržaji koji ili ignoriraju ili ismijavaju i obezvjeđuju bošnjačke vrijednosti.

Stariji se sjećaju kao je to bilo u Titovoj Jugoslaviji, kada je bošnjačka književnost, recimo, živjela na margini, u svojevrsnom paralelnom svijetu, gdje su trajali i preživljavali klasici bošnjačke pismenosti. Ali, pojavit će se, po srpskoj mjeri, jedan Meša Selimović, koji najednom, u šestoj deceniji života postaje dobar pisac, a dotad je bio loš i nevažan pisac. Bošnjaci ni do danas nisu razumjeli ono što je razumio Nedžad Ibrišimović – da je “Derviš i smrt” srpska

knjiga, da je tu uslikan islam po pravoslavnoj mjeri, islam u popovskoj mantiji, sa kandilom, sa felerom, a što svjedoči da u posrbljenoj javnosti, i onoj onda, i ovoj sada, mogu proći samo sadržaji koji izobličavaju bošnjačke autentične vrijednosti. Otud jedna istraživačka tema, kakva je "Iseljeničko iskustvo u novijoj bošnjačkoj književnosti", a koja implicira sjećanje na počinjeni genocid, nije dobro došla u daytonsku akademsku zajednicu, koja je sva zatvorena za akademsko i svako drugo poštenje.

Kako su se ponašali bošnjački intelektualci i bošnjačka, odnosno bosansko-hercegovačka javnost u ovom primjeru otvorene diskriminacije? S druge strane, još uvijek ste "samo" magistar, da li je priča imala i "treće poluvrijeme"?

Čudna je i znakovita ta klinička smrt koju živi naša akademska zajednica... Ne samo kad se radi o ovom slučaju. Prolaze stotine važnih tema, baš tema oko koji bi se morala očitovati akademska zajednica u Bošnjaka, a vlada totalni muk. Navest ću vam primjer Popisa iz 2013. godine. Ja sam tih mjesec-dva održao brojne tribine, mnoge se i sada mogu pronaći na You Tubeu, i tvrdio sam da se popis realizira kao nastavak genocida, odnosno, da će popis ubiti više Bošnjaka nego svi ratovi u 20. stoljeću. To sam govorio samo ja, i niko više! Svi drugi su šutjeli, podržavali Popis, teoretizirali kako se Bošnjaci trebaju izjasniti kao Bošnjaci, a niko od te silne pameti nije vidio, nije htio ili smio da vidi, da Popis u svome startu nosi genocidne mehanizme za umanjivanje broja Bošnjaka.

Upravo u proljeće 2015. pojavit će se nekoliko informacija o tome da bi Popis mogao ozvaničiti manje 300.000 do 400.000 Bošnjaka! Šta je to već gubitak više Bošnjaka nego u svim ratovima u 20. stoljeću!? Upravo se na ovakvim primjerima pokazuje mutavost akademske zajednice u Bošnjaka, koja se, navodno, zaklanja iza nekakve analitičnosti, nadmenosti, distanciranosti, a riječ je o kukavičluku i konformizmu najniže vrste, riječ je o ponašanju koje je vrijedno svakog prezira. Pa, upravo je ta akademska zajednica, a ne pojedinac, a ne Fatmir Alispahić, trebala složno da analizira očitu popisnu prevaru i da obavijesti javnost da će Popis ubiti 300.000 ili više Bošnjaka.

A znate u čemu je štos? Pa svi ti nazovi intelektualci su na neakvim platnim i kadrovskim spiskovima, a pare i pozicije dijele Srbi i Hrvati, pa ako je srpsko-hrvatski zbratimljeni interes nestanak 300.000 Bošnjaka, onda o tome treba da se šuti. Katastrofalno je što je i Islamska zajednica, po okončanju Popisa, saopćila da je "Popis bio dobar i uspješan za Bošnjake", a zašta se vezala teza o zavjeri, po kojoj je Turska, za interese Srbije, uložila novac u kampanju za Popis, sve kako bi Popis, takav kakav jeste, bio održan. Zašto Turska, pitat će se neko? Valjda zato što Turke i Srbe, kako veli Predrag Matvejević, veže zajednički krevet 500 godina, a Bošnjaci takvih genetskih problema nemaju.

Pitat će se neko i zašto su bošnjački političari pristali na takav Popis? Hajmo se zapitati koliko bi para trebalo Srbiji da pobije 300.000 Bošnjaka? Jedan metak – jedan euro. Možda 20 milijardi dolara, možda više. Lakše je jednu milijardu uložiti u kupovinu bošnjačkih političara, koji će usvojiti genocidni Zakon o Popisu, te tako usmrtniti više Bošnjaka nego u svim ratovima.

Pitali ste me o akademskoj zajednici i reakcijama oko mog doktorata... To je jedna gnjecava masa koju mijesi Beograd kako mu se prahne. Čast izuzecima.

Bilo je pogrešno ikada pomisliti da će se velikosrbi zaustaviti na brdima iznad Sarajeva

Nakon "slučaja Zvornik" i svega što se oko njega dešava, kao i da je BiH ušla u "treće poluvrijeme" rata koji, izgleda, nikada

nije prestao. Prosto ne možemo vjerovati što se događa, kao da su Bosna i bošnjački narod kapitulirali pred velikosrpskom propagandom i politikom. Ali prije "slučaja Zvornik" vratimo se nekoliko mjeseci unatrag, na kraj 2014. godine. Portal Klix.ba je objavio audio-snimku na kojem Željka Cvijanović, premijerka RS-a i miljenica Milorada Dodika, govori o kupovini poslanika u Narodnoj skupštini RS-a. Nedugo zatim uslijedio je pretres prostorija portala Klix.ba u Sarajevu od strane policije, a po nalogu Specijalnog tužilaštva RS-a. Svašta se događalo u pretresu, a jedini ste tada izjavili kako je "upad u redakciju Klix-a najava beogradske okupacije Sarajeva". Kao i obično, nisu Vas ozbiljno shvaćali. Što su tadašnji događaji pokazali, ali i nagovještavali?

Da, tada je čak i portal Klix.ba, koji jedan od pobornika fatmirofobije u Bosni, objavio moj stav da je ovo, kako ste naveli, početak beogradske okupacije Sarajeva. Iluzorno je bilo ikada očekivati da će se velikosrbi zadovoljiti postojanjem Republike Srpske. Oni imaju isti destruktivni kod kao cionisti u okupiranoj Palestini, čija se utroba ne može napuniti Izraelom. Dokle god postoji Republika Srpska, koja je ovjerena sa šest presuda za genocid pred Haškim tribunalom, dotle će postojati institucionalni okvir nestabilnosti u BiH. Republika Srpska, trenutno gradi treći, tzv. hrvatski entitet, više nego ga grade i trebaju Hrvati. Sa izgradnjom tzv. trećeg entiteta bila bi zabetonirana RS, a Bošnjaci bi bili svedeni na geto od Ilijaša do Tešnja.

Ubistvo u Zvorniku je u direktnoj vezi sa tzv. radničkim protestima iz februara 2014., kada su gorjeli Sarajevo, Tuzla, Zenica, Bihać. "Kako?", pitate se. Sve je to zlodjelo velikosrpskih obavještajaca koji su okupirali daytonske sigurnosne i druge instance i koji su pokušavali bezmalo sve bošnjačke političare. Njihov je plan stvoriti uvjete za ustavnu prekompoziciju BiH, ali ne kroz ukidanje entiteta i regionalizaciju na prirodnim osnovama, već kroz izgradnju tzv. trećeg entiteta i betoniranje Republike Srpske. Teško je znati u kojoj mjeri u tome sudjeluju međunarodni faktori, ali je činjenica da su evropski mentori podržali tzv. federalizaciju Federacije, što je drugo ime za grupisanje kantona sa hrvatskom većinom.

Još od "prudskog sporazuma" zagovara se "distrikt Sarajevo", odnosno, ostavljanje Bošnjaka bez svoje duhovne metropole, utoliko što bi u taj distrikt ušlo i tzv. istočno Sarajevo, koje bi po cionističkom modelu iznaseljavali Srbi. Kao danas u Brčkom, i u tom sarajevskom distriktu bi se vlast raspodjeljivala na Srbe, Hrvate, vjerovatno ostale, te one Bošnjake za koje Srbi i Hrvati kažu da su podobni. Vremenom bi se Bošnjaci gibalili prema Zenici koja se već u nekim smislovima izgrađuje kao metropola geta za Bošnjake.

E, da bi bošnjačka politika pristala na federalizaciju Federacije trebalo je pokrenuti procese koji će do toga dovesti. Tako su smišljeni nasilni radnički protesti u februaru 2014., kada su radnici izmanipulirani, kako bi bili pokriće za djelovanje ubačenih velikosrpskih terorista, koje je štitala i organizirala daytonska tajna policija SIPA. Direktor SIPA-e Goran Zubac je na potonjem sudskom procesu presuđen na šest mjeseci zatvora uslovno, ali mu to nije smetalo da i dalje ima američku podršku i da i dalje bude na čelu najosjetljivije državne službe. E, sad zamislite da direktor CIA-e organizira teroristički napad na Ameriku, da ga američko sudstvo osudi za kaznu zatvora, da u taj zatvor ne ode, već ostane i dalje na čelu CIA-e! U ime kojeg cilja je ostavljen tu? Upravo da bi nastavio misiju podriivanja unutarnje stabilnosti BiH.

Ista priča bi se mogla ispričati i za Dragana Mektića, aktuelnog ministra sigurnosti BiH, koji je autor tzv. imigracionog centra, u kome leže zatočenici i po sedam godina, a bez ikakvog pravnog osnova. Taj evropski Guantanamo nalazi se u ulici ratnog zločina Draže Mihailovića u tzv. istočnom Sarajevu. Šta mogu proizvesti takvi li-

kovi osim daljih i dubljih kriminalnih dijela, koja se u teoriji označavaju državnim terorizmom?

Dakle, u februaru 2014. sve je bilo spremno za zaokruživanje geta za Bošnjake. Čak je i visoki predstavnik Valentin Inzko poručio da će pozvati dodatne trupe Evropske unije. Sigurno ne na granice BiH, već na granice geta za Bošnjake! A istog dana Milanović ide u tzv. zapadni Mostar, a Dodik ide u Beograd, da bratski ustanove kako je BiH neodrživa. Iz toga se vidjela providna režija tzv. radničkih protesta, a što je narod, sva je sreća, ubrzo prokužio i razbježao se. Tako je propao plan "A". Prešlo se na plan "B", na intenziviranje izmišljotina o tzv. islamskom terorizmu, o tzv. vehabijama, te na agresivnije obavještajno poklapanje krajeva sa bošnjačkom većinom.

Na dvije hefte prije nego što će se dogoditi ubistva u Zvorniku, u svojoj TV-emisiji "Defter hefte" na MTV Igman, tematizirao sam nenormalnu učestalost automobila sa beogradskim registracijama na našim cestama. Opričao sam kako sam na putu Tuzla – Sarajevo vidio takvih sedam automobila, od koji su dva bila u pratnji vojnih kolona Oružanih snaga BiH. Prije koji mjesec smo imali skandalozno postrojavanje Oružanih snaga BiH sa četničkim jedinicama u Banjoj Luci. Imali smo i postrojavanje četnika u Višegradu i prijetnje nastavkom rata.

Sve to je trebalo alarmirati javnost prije nego što se dogodio "Zvornik". A i kad se dogodio "Zvornik", daytonska je javnost, i bošnjačka je javnost, letjela u velikosrpsku propagandnu zamku. Bilo je pogrešno ikada pomisliti da će se velikosrbi zaustaviti na brdima iznad Sarajeva. Oni su mirnim putem, daytonskom prevarom, ostvarili ono što nisu mogli za sve vrijeme opsade Sarajeva.

U večernjim satima, 27. travnja/aprila 2015., Nerđin Ibrić, rođen 1991. u Kućić Kuli kod Zvornika, gdje je i živio, ubio je policajca Dragana Đurića, a ranio policajce Stevu Milovanovića i Željka Gajića. Pri napadu na Policijsku stanicu u Zvorniku i sam je ubijen. Mnoštvo je pitanja na koja očekujemo Vaš odgovor jer je "slučaj Zvornik" svojevrsna paradigma, političko-sigurnosna prijelomnica i ogledalo odnosa u BiH. Milorad Dodik je jedva dočekao da izjavi: "Očigledno je da je tu riječ o napadu iz vjerskih i terorističkih razloga i da je ovo teroristički akt." Ako je tako, zašto se i dandanas sakriva snimak nadzorne kamere sa Policijske stanice u Zvorniku? Možda zato što nije bilo "Allahu ekber", i što nije bilo "kalašnjikova", i što nije bilo vehabijske brade, i što nije bilo selekcioniranja ciljeva, zar ne?

Dokle god se javnosti ne prikaže snimak nadzorne kamere, za koje su u MUP-u RS-a izjavili da postoji i da ga analiziraju, bit će nam realne mnoge teorije zavjere. Čulo se da su velikosrpski obavještajci Nerđina negdje ubili, njegovo tijelo donijeli pred Policijsku stanicu, da su iskoristili postojeće netrpeljivosti između policajaca u toj smjeni, te sve ovo izrežirali. Čulo se i da se radilo o nekakvom reketu, da stvar nema veze ni sa krvnom osvetom, ni sa terorizmom. Čulo se da Nerđin uopće nije išao u džamiju, ni na džumu, da je dizao tegove i da nije imao tih patriotskih ili vjerskih naboja koji bi ga inspirirali da ubije ratnog zločinca koji je radio u zvorničkoj policiji. Sva ova pitanja mogu se razriješiti jednim potezom, emitiranjem snimka sa nadzorne kamere, a koji, kao što vidimo, velikosrpska policija skriva k'o guja noge.

U odnosu na teror koji je uslijedio prema bošnjačkim povratnicima, kao i na to agresivno potresanje i pretresanje cijele daytonske javnosti, pitanje ovog snimka će biti sve aktuelnije. Jer, postoje realne sumnje da su velikosrpska politika i policija sve ovo izrežirali. Treba se samo upitati – a kome ovo odgovara? – pa naslutiti pravu adresu. Ubistva u Zvorniku događaju se tri dana nakon "Deklaracije o samostalnosti RS" koju je na Kongresu donio Dodikov SNSD. Budući da

te samostalnosti ne može biti bez nekog razloga, to znači da razlog treba izmisliti. Izmislit će se tzv. vehabije koje ubijaju fine srpske policajce. Toliko su providne i neozbiljne izjave Milorada Dodika, Dragana Mektića i ostalih velikosrpskih zvaničnika, da je bjelodano kako su oni u ovim događajima prepoznali svoj interes.

Sa profesionalnog stanovišta nenormalno je da ministar sigurnosti Mektić odmah izjavi kako se radi o terorizmu i o tzv. vehabijama. Kako se može išta reći bez okončane istrage? Sjećate li se kada je 2010. godine u Bugojnu eksplodirala tempirana bomba, a za terorizam optužen Haris Čaušević, kome se i danas sudi. Mediji su dva-tri sata nakon eksplozije obavijestili javnost da se radi o napadu tzv. vehabija, dok je ovaj roker, kabadahija, pivopija, taj Čaušević, također nazvan tzv. vehabijom. Noć prije nego je podmetnuo bombu, mediji su obavijestili, na svoj Facebook profil postavio je neku pjesmu Džonija Štulića. Original vehabija, nema šta!

Ta strasna želja sigurnosnih organa da ugledaju tzv. vehabije kao poturače bombi i kao ubice, zapravo, razotkriva moguće nalogodavce i režisere događaja. Frustrirajuće je kad američka ambasadorica u BiH Maureen Elizabeth Cormack, koja je na poziciju došla sa mjesta koordinatorice za borbu protiv tzv. Islamske države, daje podršku policijskim zvaničnicima koji iskazuju takvu dimenziju neznanja i neprofesionalizma. Jer, dokle oni izmišljaju tzv. vehabizam, dokle možda poturaju bombe kako bi imali povoda za odmazdu nad Bošnjacima, dotle im stvarno može promaći nešto što je pravi terorizam. Četnički ravnogorski pokret svakako neće primijetiti.

Na svojim predavanjima preporučujem Bošnjacima da ne vjeruju daytonskim medijima, da informacije uzimaju sa rezervom...

Zašto su vodeći mediji u BiH i susjednim zemljama prešutjeli činjenicu da je ubijen srpski policajac Dragan Đurić na spisku ratnih zločinaca, a da su Sejfu Ibrića, Nerđinog oca, četnički zločinci ubili početkom prethodnog rata? Naime, 1. lipnja/juna 1992., Sejfu i još oko 750 Bošnjaka pripadnici Vojske RS-a, zajedno s pripadnicima zvorničke policije i paravojnih jedinica iz Srbije, iz Kućić Kule kod Zvornika odveli su u Bijeli Potok. Na nepoznatoj lokaciji svi su pobijeni!

Evo, mi smo u Sarajevu, u povodu Svjetskog dana pobjede nad fašizmom, u prostorijama Bošnjačke nacionalne fondacije, priredili javnu raspravu na temu "Bošnjaci pod velikosrpskom okupacijom", koja je okupila reprezentativnu ekipu bošnjačkih intelektualaca, političara, pisaca. Bio je tu Sejfudin Tokić, predsjednik Bošnjačkog pokreta za ravnopravnost, potom, zastupnik u Parlamentu BiH Šemsudin Mehmedović, pisci i profesori Safet Kadić, Zemir Osmanović, Sead Zubanović, Elmedina Muftić, Selma Rizvić i mnogi drugi. Teme i pitanja za raspravu, koje su upućene na adresu svih medija, otvoreno su zadirale u srž problema. Ne može niko reći da nije zanimljivo upitati se šta je sa snimaka nadzorne kamere u Zvorniku, da li su Bošnjaci razoružani i prijeti li im ponavljanje genocida, gdje je granica do koje Bošnjaci mogu trpjeti velikosrpski teror...?

Skup je koincidirao sa hapšenjima povratnika u Podrinju, te je djelovao kao prvi vid kolektivnog dizanja glasa u Bošnjaka protiv otvorenog terora nad nevinim ljudima. Ne postoji opravdanje u ime kojega takav skup, sa takvim temama, ne bi interesirao medije. I, šta se događa? Na skup u Štrosmajerovoj ulici nije došao ni jedan jedini medij! U Sarajevu djeluje sigurno 50-ak portala, televizija, agencija... Svi su prešutjeli. Kako je moguće da postoji upostavljena tako čvrsta koordinacija među daytonskim medijima da, po nekoj totalitarnoj neredbi, niko nije smio doći na jedan ovakav skup? To je zastrašujuće! To znači da se može dogoditi nešto veoma bitno,

To što se događa u RS-u, da se ljudi hapse što slobodno misle, ili što razviju časnu zastavu sa ljiljanima, pokazuje do kakvih je kriminalnih razmjera spremna ići velikosrpska vlast. Ali, ne treba se plašiti kriminalaca dokle god ih ima ko sankcionirati, ovdje se treba plašiti činjenice da međunarodni faktor, više je to nego očito, podržava totalitarizam i teror velikosrpske politike, zapravo, okupacije BiH. Ima tu i nečeg dobrog. Dobro je što su nas podsjetili koliko je važna naša zastava sa ljiljanima, i što su nam ukazali na razliku između one nametnute, ružne, privremene, daytonske zastave, sa onim smiješnim žutim trokutom, i ove naše časne zastave koja svjedoči višestoljetni kontinuitet bosanske državnosti. Sa isticanjem naše zastave sa ljiljanima, mi ćemo istaći i naš konačni cilj – oslobađanje naše zemlje od dvoentitetskog uređenja, a na osnovu sprovedbe presuda Haškog tribunala i Svjetskog suda pravde po kojima je jasno da je Republika Srpska genocidna tvorina. I da kao takva mora nestati!

recimo, ubistvo povratnika, ili postrojavanje četničkih jedinica sa ciljem da napadnu Sarajevo, da po Sarajevu hapse tzv. vehabije, a da nas mediji u Sarajevu o tome neće obavijestiti, da će prešutjeti. Ova medijska blokada danas je čvršća nego pred agresiju 1992. godine, jer Bošnjaci ne samo da ne mogu čuti istinu, već su i žrtve manipulacije, pa mnogi razmišljaju velikosrpskom glavom.

Namjerno sam vam dijagnozu ispričao sa kraja, da biste razumjeli kako se moglo dogoditi da mediji prešutkuju istinu da je Nerdinov babo žrtva genocida, a da je ubijeni policajac neko ko je ubijao Bošnjake, žrtve genocida. Urednici ne mogu reći da nisu znali, da nisu čuli, jer su odmah na nekoliko patriotski orijentiranih web-portala objavljeni ovi podaci. Radilo se o svjesnoj namjeri da se ne razbrka velikosrpska verzija događaja koja je plasirana, da je Nerdin terorista, a taj Dragan žrtva. Istina bi poslala obrnutu poruku, da je ubijeni policajac bio ubica, a da je ubijeni Nerdin Ibrić bio žrtva velikosrpskih ubica i daytonskog režima koji je omogućio ubicama i učesnicima u geneocidu nad Bošnjacima da nose uniforme i zavode red. I prije, a naročito nakon ovih slučajeva, na svojim predavanjima preporučujem Bošnjacima da ne vjeruju daytonskim medijima, da informacije uzimaju sa rezervom i da se pokušaju informirati preko nekoliko patriotskih portala.

Zašto vodeći mediji ne javljaju kad teroristi Četničkog ravnogorskog pokreta pretuku ili ubiju bošnjačkog povratnika? Zašto ubijanje bošnjačkih povratnika, npr. u Podrinju, nije terorizam?

Sjećate li se kada je 2002. Muamer Topalović na Badnju večer u jednom selu kod Konjica ubio obitelj Anđelić? Sjećate li se kada je jedan četnički vojvoda u Kozluku pored Zvornika sjekirama zaklao povratnika Ahmeta Hasanovića? Prvog slučaja se možda sjećate, iako se dogodio prije 10-ak godina, a drugog, iako se dogodio prije godinu dana, teško se možete sjetiti. Kada je ubijena obitelj Anđelić svi su međunarodni i domaći zvaničnici odmah otišli u Kostajnicu

pored Konjica. Bila je to regionalna vijest. Kada je ubijen Ahmo, niko nije došao u Kozluk, ni srpski i bošnjački članovi Predsjedništva, ni Visoki predstavnik. Kako i zašto, ako su situacije bezmalo identične – ekstremista iz jednog naroda ubija nevinog čovjeka iz drugog naroda?! Odgovor je nedvosmislen: ovdje više vrijede srpski i hrvatski, nego li bošnjački životi. Kad Bošnjak ubije Srbina ili Hrvata, to je terorizam, a kad Srbin ili Hrvat ubiju Bošnjaka to je, onako, tek, jedno obično ubistvo.

Da li su Bošnjaci i BiH u informativnom mraku i pod medijskom okupacijom Beograda, ali i Zagreba? Namjerno kažemo "i Zagreba" jer naprosto nismo mogli vjerovati na kakav se tendenciozan način u Hrvatskoj izvještavalo o tom nemilom događaju. Nigdje odgovora na pitanje – zašto!? Želja za senzacionalizmom, neprofesionalnost, neinformiranost – ili najava nečeg mnogo goreg?

Više ima sličnosti nego razlika u politici Beograda i Zagreba prema Bosni i Hercegovini. Temeljna razlika je u stilu, u velikosrpskoj bahatosti i velikohrvatskoj podlosti. Prvi otvoreno svjedoče zlo koje čine, a drugi to zlo ili sakrivaju ili pakuju u prijateljske ambalaže. Kad uzmete da se godinama već hrvatske udruge i institucije u BiH nalaze na budžetskom spisku Republike Hrvatske, da se Sveučilište u tzv. zapadnom Mostaru finansira iz Zagreba, da zvaničnici Hrvatske, ma kojoj opciji pripadali, svojataju Mostar kao stolni grad, te brutalno koriste rezultate osvajačke politike Tuđmana, Šuška i Bobana, onda vidite da političko kroatstvo preferira partnerstvo sa velikosrpskim zlom, namjesto izbora bosanske multilateralnosti. Taj feler proizilazi iz činjenice da Hrvatska ne može nikako drukčije biti velika osim preko Bosne, a da u toj grandomaniji za partnera mora uzeti velikosrpske pobratime iz Karađorđeva.

S kim si takav si – kaže naša poslovice. Valja reći da je u Hrvatskoj, ipak, bilo mnogo više otpora prema bolesti hegemonije, nego li u Srbiji, ali, to nikad nije isključilo zvaničnu hrvatsku politiku pre-

ma BiH koja je u svim varijantama i izvedbama bila i ostala osvajačka. Zato je normalno da mediji u Hrvatskoj više vjeruju velikosrpskim lažima i podvalama, nego li istini koju nije teško istražiti, a koja bi nas sve uvjerila da projekt iz Karađorđeva, koji su započeli Milošević i Tuđman, i danas gradi razgradnju Bosne, sa drugim izvođačima radova, sa Čovićem i Dodikom, sa Milanovićem i Vučićem, i tako redom.

Ne može se dublje pasti od toga da žališ za nekim ko je ubijao tvoj narod!

Zašto bosansko-hercegovačkim Srbima nije Dan žalosti 11. srpanj/juli, kada je u njihovo ime počinjen genocid u Srebrenici, a Bošnjacima jeste "dan žalosti" kada je ubijen neko tko je ubijao po Srebrenici? Da li su na "dan žalosti" zbog događaja u Zvorniku kapitulirali i Bosna i Hercegovina, i bošnjački narod, i bošnjački političari?

Bošnjaci su u svojoj povijesti imali mnogo poniženja i samoponiženja, ali ovakvo samoponiženje, kakvo su priredili bošnjački političari, kada su pristali da proglase "dan žalosti" zbog pogibije nekoga ko je ubijao Bošnjake po Srebrenici – to je samo dno. Ne može se dublje pasti od toga da žališ za nekim ko je ubijao tvoj narod!

Što se Srba tiče, nama je iz naše civilizacijske vedrine teško zamisliti da postoji narod koji u kritičnoj masi, na žalost, vidi vrlinu u protjerivanju, ubijanju, ponižavanju drugog naroda, i kojemu je normalno da to što je oteo od tog proganog naroda koristi svijetla obraza. Tako Srbi danas koriste bošnjačke čaršije, avlije, ružičnjake, bez ikakve griže savjesti što su tu živjeli neki drugi ljudi, koji bi tu opet živjeli da mogu, da im Srbi daju, ali, Srbi im to što su oteli ne daju. Sva Republika Srpska je otjelotvorenje ove srpske sramote. To što postoje neki osviješteni Srbi, koji zagovaraju suočenje srpstva sa zločinima koji su u ime srpstva počinjeni, to je tek jedna zanemarljiva manjina koja jedva da može napuniti dva-tri taxija za Srebrenicu.

Evo, sad se u Beogradu pojavio nekakav Srbin koji vodi akciju da 7.000 Srba legne na cestu ispred Skupštine Srbije 11. jula. Već se raspravlja da li ima i 700 Srba koji bi se priključili akciji. A znate koliko bi trebalo biti Srba da bismo uopće govorili o srpskoj katarzi? Pa makar 7.000.000! Da, sedam miliona! A pitanje je ima li ih 70. Prema tome, priče o individualnoj odgovornosti su bespredmetne, dokle kod svesrpski kolektivitet stoji iza genocida nad Bošnjacima. Nedavno sam objavio tekst pod naslovom "Nema srpskog pokajanja bez ukidanja Republike Srpske", jer je to jedina granica na kojoj se to pokajanje može očitati kao iskreno. Sve ovo su poluderivati koji, u konačnici, služe podvali da su se Srbi distancirali od zločina. To je isto kao kad bi vas neko opljačkao, pa vam se izvinuo, rekao kako nije lijepo nekoga pljačkati, a kod sebe zadržao sve što vam je oteo. Hajde što ovo neće da razumiju Srbi, ali, to ne razumiju ni Bošnjaci, koji se rastope kad im kakav Srbin kaže kakvu lijepu riječ.

Kod Bošnjaka je trenutno najveći heroj taj Dušan Mašić što pravi akciju valjanja Srba po asfaltu za 11. juli. Zašto baš 7.000? Kaže taj Dušan, heroj u Bošnjaka, da bi se neko mogao uvrijediti kad bi se stavio broj 8.372, jer bi to značilo da prebrojavamo žrtve. Bošnjaci se svakako neće uvrijediti, jer su navikli da dobijaju manje. I kaže, potom, taj Dušan da bi isto to trebali napraviti Bošnjaci, polijegati po cesti, u čast Srba koje su pobili Bošnjaci u Bratuncu, iako se zna da se radi o izmišljotini velikosrpske propagande. Zalud sve, Bošnjaci su zbog jednog neiskrenog i polovičnog Dušana spremni sve Srbima halaliti!

Stvari zato treba vratiti na nultu logičku poziciju. Pustite vi i izvinjenja, i valjanja po cesti, i časne "Žene u crnom", i "dane žalosti",

sve je to lijepo, ali, to nema veze sa granicom na kojoj počinje srpsko ozdravljenje od genocidizma – a to je srpsko ukidanje Republike Srpske. No, Srbi nisu izrasli ni dotle da 11. juli žive kao Dan žalosti. Srbima je 11. juli dan nacionalnog ponosa.

Dobro je što su nas podsjetili koliko je važna naša zastava sa ljiljanima

Nakon "slučaja Zvornik" svjedoci smo ponižavajućeg terora u RS-u, naprosto policijskog orgijanja u akciji "Ruben" nad Bošnjacima povratnicima u genocidnu tvorevinu zvanu Republika Srpska. Od Bosanskog Novog do Vlasenice hapse se Bošnjaci bez pravnog utemeljenja i na osnovu pogrešnog tumačenja određene nadležnosti policije i pravosuđa. Radi se o upravo nevjerovatnim primjerima policijske samovolje, koji pokazuje da su Bošnjaci građani ne drugog, već trećeg reda. Prijeti li Bošnjacima terorizam pod državnom kontrolom, tako što će "sigurnosne službe" vršiti represiju, tajna ubojstva i premlaćivanja Bošnjaka?

Takav državni terorizam osjetili su Albanci 80-ih i 90-ih godina, dok je cijela Jugoslavija vjerovala da se tamo pojavila nekakva ireidenta. Albanci su ubijani na tajnim lokacija, odvođeni noću, držani u zavorima i premlaćivani, a škole su radile po privatnim kućama i garažama. Srbima, dakle, nije stran državni terorizam, uzurpacija državnih mehanizama za maltretiranje nesrba. To što se aktuelni teror nad Bošnjacima odvija pod krovom daytonske države ne treba da zavara, jer je genetski kod "Daytonije" sklopljen na ratnim zločinima. Poratne lažne reforme, pod krinkom tranzicije, bile su pokriće da srpsko-hrvatska politika ubaci u institucije sistema dojučerašnje zločince i njihove sponzore. Sada imate paradoks da država jede samu sebe, jer je okupirana iznutra, jer joj je cilj samouništenje. Od takvog zločinačkog državnog aparata je normalno očekivati da vrši teror nad Bošnjacima, krši zakone i logiku, izmišlja ili potura terorizam, kako bi imala alibi za nasilje nad nevinim ljudima.

Čak se vrše hapšenja zbog isticanja državne zastave međunarodno priznate i nezavisne Republike Bosne i Hercegovine sa ljiljanima, navodno "ratne zastave Armije RBiH". Podsjetimo zaboravne, zastava s ljiljanima zavijorila se na East Riveru u New Yorku, ispred zgrade UN-a, 22. maja/svibnja 1992. godine. Bila je legitimna i legalna državna zastava sve do početka februara/veljače 1998. godine. Zbog "verbalnog delikta" uhapšen je i banjalučki Bošnjak, koji je na Facebooku napisao sljedeće: "Mili Dodiku i sličnima u Bosni treba neko reći i protaberiti mu, da nema njih toliko da mogu pohapsiti, koliko nas ima na Facebooku." Vaš komentar?

Najstrašnija je šutnja zapadnih ambasada i organizacija, kompletnog nevladinog sektora u BiH, od kojih se niko ne oglašava da osudi povratak verbalnog delikta, te temeljne osobine komunističkog poretka. Čak ni u vrijeme rata, barem gdje je bila Armija Republike BiH, nije bilo hapšenja zbog toga što je neko nešto rekao. To što se događa u RS-u, da se ljudi hapse što slobodno misle, ili što razviju časnu zastavu sa ljiljanima, pokazuje do kakvih je kriminalnih razmjera spremna ići velikosrpska vlast. Ali, ne treba se plašiti kriminalaca dokle god ih ima ko sankcionirati, ovdje se treba plašiti činjenice da međunarodni faktor, više je to nego očito, podržava totalitarizam i teror velikosrpske politike, zapravo, okupacije BiH.

Ima tu i nečeg dobrog. Dobro je što su nas podsjetili koliko je važna naša zastava sa ljiljanima, i što su nam ukazali na razliku između one nametnute, ružne, privremene, daytonske zastave, sa onim smiješnim žutim trokutom, i ove naše časne zastave koja svjedoči višestoljetni kontinuitet bosanske državnosti. Sa isticanjem naše zastave sa ljiljanima, mi ćemo istaći i naš konačni cilj –

oslobađanje naše zemlje od dvoentitetskog uređenja, a na osnovu sprovedbe presuda Haškog tribunala i Svjetskog suda pravde po kojima je jasno da je Republika Srpska genocidna tvorevina. I da kao takva mora nestati!

Zanimljivo je da u realizaciji velikosrpskih ciljeva nema razlike između srpskih i bošnjačkih izvođača radova

U ovakvoj situaciji upravo je nevjerovatna pasivnost bošnjačkih političara, zatim Vijeća ministara BiH, institucija Federacije BiH i predstavnika međunarodne zajednice, naročito OHR-a. Trebalo je proći 10-ak dana da se netko od zvaničnika oglasi. Na očito državno nasilje koje sprovode institucije RS-a, član Predsjedništva BiH Bakir Izetbegović je izjavi kako će "SDA platiti advokate uhapšenim". Da li Izetbegović na taj način legalizira nezakonita postupanja policije genocidnog entiteta?

Meni je Bakir izetbegović pamtljiv po jednom znakovitom događaju. U Bihacu se već 10-ak godina održavaju konjske trke "Alija Izetbegović". Na tim trkama počasni je gost Bakir Izetbegović. On dođe i najbržem konju oko vrata nakači lentu sa imenom svoga rahmetli oca, a našeg prvog Predsjednika. Jedno je što je neko u Bihacu smislio takvu budalaštinu, a drugo je što Bakir Izetbegović ne razumije koliko je ružno jednog konja nagraditi lentom "Alija Izetbegović". Zamislite da Miroslav Tuđman najbržem konju daje letnu sa imenom "Franje Tuđmana". Ovo je ilustracija vanserijskih kapaciteta nekoga koga su Bošnjaci odabrali da im bude prvi. Pored najbolje volje, ja ne mogu pretpostaviti neku smislenu reakciju Bakira Izetbegovića. Mi smo se već nekako svikli da on nije ni za šta.

Tko je dozvolio da ratni zločinci rade u SIPA-i i Policiji tzv. Republike Srpske? U svemu ovome, kolika je odgovornost bivšeg ministra sigurnosti Fahrudina Radončića, lidera Saveza za bolju budućnost, kojega ste svojevremeno nazvali – "ministar četničke sigurnosti"!?

Zanimljivo je da u realizaciji velikosrpskih ciljeva nema razlike između srpskih i bošnjačkih izvođača radova, šta više, bošnjački su nerijetko revnosniji i agresivniji u iskazivanju odanosti svojim srpskim šefovima. Hrvati su, najčešće, izvan ove kombinacije. Govorimo o aktuelnom ministru sigurnosti Draganu Mektiću, a prethodna dvojica ministara sigurnosti, Sadik Ahmetović (SDA) i Fahrudin Radončić (SBB), jednako su bili revnosni u fabriciranju izmišljotina o tzv. islamskom terorizmu i u progonu Bošnjaka.

U tekstu "Ministar četničke sigurnosti" postavio sam pitanje šutnje tadašnjeg ministra Fahrudina Radončića u povodu postrojanja četnika, na šta je on izjavio da u BiH ne postoje četničke, paravojne formacije. Radončić me je tužio za klevetu i tražio 100.000 maraka odštete, a sud je njegovu tužbeni zahtjev prihvatio kao osnovan, što je skandalozno, budući da se time nosioci javnih funkcija štite od javne kritike, kao temeljne osobine demokratskog i otvorenog civilnog društva. Na žalost, pravosuđe je posrbijeno. Ovaj proces je i dalje u toku i vrlo je moguće da će "ministar četničke sigurnosti" dobiti presudu u svoju korist. Jedino, neće dobiti pare, jer ja tih para nemam.

Bošnjačku dobrotu Srbi nikad neće razumjeti kao civilizacijsku kategoriju, već kao slabost na kojoj se trebaju i dalje izživljavati

Kako se uopće obraniti od fenomena izmišljanja tzv. islamskog terorizma ili bošnjačkog ekstremizma? Povijesno pamćenje

nam govori kako je na vrlo sličan način, režiranim događajima, orkestriranom medijskom kampanjom i izdvajanjem srpskog faktora iz državnih struktura počela genocidna agresija 1992. godine? Povijesno pamćenje nas upozorava: da li je propaganda o tzv. vehabijama pokriće za progon Bošnjaka, kao što je tzv. islamski fundamentalizam 1992. bio pokriće za genocid nad Bošnjacima? Tko danas Bošnjacima može garantirati da se genocid i progoni neće ponoviti?

Ja sam 2008. godine objavio knjigu pod naslovom "Teror anti-terorizma" u kojoj sam sakupio i analizirao dotadašnjih 100 slučajeva izmišljanja tzv. islamskog terorizma. Knjiga je promovirana u Rijeci i Puli, tako da dio čitatelja zna o čemu se radi. To izmišljanje tzv. islamskog terorizma je tako ozbiljan sigurnosni i politički problem, da je potpuno nevjerovatno kako jedna takva pojava prolazi bez reakcije svih slojeva javnosti. Ovaj moja knjiga je dosad morala biti dovoljan razlog da se organizira politička ili akademska rasprava o činjenici da imate sigurnosne strukture koje se kontinuirano bave izmišljanjem tzv. terorizma, i to samo u Bošnjaka, a sa očitim ciljem da se Bošnjaci uvuku u kompleks krivice, straha, pravdanja, odricanja od svoje vjere, kao navodnog glavog izvorišta problema. Ako se takvo što uspije, da se Bošnjaci pod teretom optužbi za tzv. islamski terorizam povuku u sebe, postavlja se pitanje – a ko će prvi stradati? Odgovor je: bošnjačka žrtva.

Sve vrijeme ovdje se bije bitka za prekompoziciju i redizajniranje istine od periodu 1992.-1995., jer, ako bi se taj period promatra u svjetlu istine, u odnosu na historijske odgovornosti i satisfakcije, onda bi se velikosrbi i velikohrvati morali povući sa prostora i pozicija koje su uzurpirali osvajačkim ratovima. Ponajviše zato se ovdje izmišlja tzv. islamski terorizam, kako bi osvajači postali oslobodioci, a kako bi bošnjačka žrtva izgubila auru pravednika i nekoga ko služi satisfakciju. Na znanstvenom skupu o genocidu nad Bošnjacima predstavio sam rad "Medijska priprema genocidne agresije" u kome sam analizirao bezmalo istovjetne obrasce izmišljanja, tada, 80-ih godina, tzv. islamskog fundamentalizma, a što je također poslužilo kao alibi velikosrbima da krenu u progon Bošnjaka. Tada, kao i sada, bošnjačka javnost je u kritičnoj masi umrtvljena velikosrpskom propagandom, pa vjeruje da kod Bošnjaka postoji neki problem, tzv. fundamentalizam ili tzv. vehabizam, a ne vidi, jer nema gdje da vidi, da je sve to velikosrpska medijska i obavještajna kuhinja.

Danas se malo ko sjeća kako su Srbi mobilizirani za genocid, pod medijskim pritiskom da će morati živjeti u tzv. islamskoj državi, u džamahiriji, koja treba da se prostire od Makedonije do Slavenskog Broda, kako će ih "Turci" ponovo nabijati na kolac kao u Andrićevom udžbeniku za četnike "Na Drini ćuprija", te im je jedini izlaz da se preventivno brane od bošnjačkih komšija koji su svi odreda bili prikriiveni fundamentalisti. Tako danas postoje te prikriivene vehabije, protiv kojih se vode preventivne akcije. Danas vidimo bošnjačke žrtve, vidimo masovne grobnice, u njima tijela djece i staraca, majki sa djecom, civila, a zaboravljamo kako su u te grobnice te žrtve dospjele pod optužbom da su tzv. islamski fundamentalisti.

Ako bi ovdje ponovo počela velikosrpska agresija, ne bi stradale tek tzv. vehabije, već svi Bošnjaci, budući da je priča o tzv. vehabijama samo pokriće za teror nad Bošnjacima. Danas u Bošnjaci jedini razoružani, nenaoružani i nezaštićeni narod u Evropi, koji je sve svoje odbrambene potencijale predao u ruke svojim ubicama, kod kojih se nije dogodila nikakva katarza pa da bi to razoružavanje imalo nekakvo pokriće i garancije. Bošnjaci nikad ne smiju povjerovati da se genocid neće nastaviti. Bošnjaci se moraju spremati za

Zašto bi međunarodna politika imala milosti prema Bošnjacima, ako te milosti nije bilo od 1992. do 1995., sve do Srebrenice!? Svijet je sponzorirao genocid nad Bošnjacima kroz embargo na oružje Armiji Republike BiH, oduzeto nam je pravo na odbranu, kako bi nas što lakše i više pobili, izgladnjivani smo, ucjenjivani, ponižavani. Zašto mislimo da se nešto promijenilo i kod Srba, i kod Hrvata, i kod diplomatskih švercera? Zbog svoje slabosti, valjda. Oni nastoje stvoriti geto za Bošnjake oko Zenice, Tuzlu prikačiti srpskoj zoni interesa, Bihać i Krajinu hrvatskoj zoni, a u Sarajevu useliti ideju iz Karađorđeva. U tom getu neće biti mira i rahatlučka, već će se režiranim terorizmom i režiranim podjelama generirati nestabilnost, u ime koje će preostali Bošnjaci napuštati i taj geto. Koji to još Palestinac iz dijaspore želi u Gazi udahnuti miris svoje domovine? Bošnjaci moraju pod hitno razumjeti šta im se sprema, i svim silama navaliti da okrenu točak sudbine u svoju korist, kroz ozvaničenje zahtjeva za ukidanje entiteta i za regionalizaciju na prirodnim, a ne na etnonacionalnim osnovama.

odbranu, tim prije što Oružane snage BiH i sigurnosne službe BiH surađuju sa četnicima. Nepovjerenje mora biti bošnjačka strategija. Vidite, ovakva preporuka da se Bošnjaci trebaju spremati za odbranu, da trebaju tajno kupovati i sakrivati oružje, mnogim će Bošnjacima djelovati kao ekstremizam, a nije im ekstremizam to što su četnici naoružani do zuba i što čekaju pogodnu priliku da nastave genocid nad Bošnjacima.

Kakva je razlika između politike koja je s genocidnim ciljem ubijala Bošnjake i politike koja bošnjačkoj djeci ne dozvoljava nacionalnu grupu predmeta i pravo na identitet?

Potpuno je svejedno da li nekom narodu neko ubio čovjeka ili mu tog čovjeka istjerao iz identiteta, jer i u jednom i u drugom slučaju taj narod ostaje bez jednog čovjeka. Ono što je poražavajuće u ovoj eri općeprihvaćene antifacističke kulture, jeste to javno i bestidno zalaganje velikosrpske politike da se nastavi genocid nad Bošnjacima. Priječenje prava na nacionalnu grupu predmeta bošnjačkoj djeci je čistokrvni genocid. Takvo što se može realizirati samo sa genocidnom namjerom – i nikako drukčije.

Kako su Bošnjaci od naroda žrtve i tolerancije dovedeni u poziciju da se izvinjavaju i pravdaju, a Srbi koji i danas uživaju teokovine genocida, dovedeni u poziciju da optužuju i ucjenjuju? Što Bošnjaci mogu očekivati od svoje pasivnosti i velikosrpske/velikohrvatske agresivnosti?

Bošnjaci su spremni sve pozaboravljati, sve oprostiti, samo kad bi Srbi htjeli živjeti sa Bošnjacima, makar Srbi bili glavni u tom selu. Srbe taj suživot ne zanima, oni budućnost zamišljaju bez Bošnjaka, lijepo im je u ojetom i prokletom – i zato nastoje preoblikovati istinu o onome što je bilo. Bošnjaci i dalje ne vide da Srbi s njima neće, pa se to ulaganje u zaborav, u povlađivanje, u gmizanje, ispostavilo kao čorava investicija. Srbi tako imaju više nego što su imali, jer su došli u poziciju da prekraju povijest, budući da Bošnjake to ne zanima. Bošnjaci su ostali i bez istine o svome stradanju. U nastavku to upravo daje takav rezultat, da se Bošnjaci izvinjavaju za svoje stradanje, a Srbi ucjenjuju u ime svoga zločinstva. Bošnjačku dobrotu Srbi nikad neće razumjeti kao civilizacijsku kategoriju, već kao slabost na kojoj se trebaju i dalje izživljavati.

Teza o marginalizaciji Hrvata je jedna providna mangupska podvala kojom se nastoji sakriti sve što su Hrvati jamili

Kako komentirate povremene izjave političara iz Hrvatske, npr. predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović i predsjednika HDZ-a Tomislava Karamarka, u kojima daju podršku nekakvom "trećem entitetu" u BiH? Istina, kasnije se korigiraju, ali prečesto ima takve izjave "slučajno" izlete pred novinarima.

Dokle god postoji Republika Srpska, dotle će biti realna ambicija velikohrvatskog faktora da se i formalno ozvaniči suštinsko postojanje tzv. Herceg Bosne. Na tome ne treba zamjeriti hrvatskim zvaničnicima, to je realno i opravdano. Napose, i mi bismo vjerovatno isto mislili da smo Hrvati. Zašto bi ma kojeg Srbina i ma kojeg Hrvata više zanimalo zajedništvo sa Bošnjacima nego li ujedinjenje sa svojim? Budimo realni. Kod Bošnjaka je drukčija pozicija, jer Bošnjaci ovisе od opstanka Bosne i Hercegovine, a ova zemlja ovisi od stupnja usmjerenosti naroda jednih na druge. Ali, to ne znači da Bošnjaci trebaju sami sebe iznegirati u ime srpske i hrvatske milosti. Bošnjački program treba podrazumijevati borbu za brisanje svih onih granica kojima se pothranjuje separatizam. Konkretno, ukidanje Republike Srpske umnogome bi utišalo velikohrvatski separatizam.

Jesu li Hrvati u BiH marginalizirani? S druge strane, kako žive Bošnjaci u Zapadnoj Hercegovini – u Mostaru, Ljubuškom, Širokom Brijegu, Čapljini, Stocu...?

Teza o marginalizaciji Hrvata je jedna providna mangupska podvala kojom se nastoji sakriti sve što su Hrvati jamili. Hrvati su činili većinu na 16,60% bosansko-hercegovačke teritorije, a danas na fitalju Bosne i Hercegovine rasprostiru tzv. hrvatske pošte, tzv. hrvatske šume, tzv. hrvatsku elektroprivredu, te druge simbole velikohrvatske okupacije, kao što je slučaj u većinskim bošnjačkim sredina, kakve su Stolac, Jajce, Žepče, recimo. Posrijedi je nevjerovatan teror manjine nad većinom, jer većinski Bošnjaci žive kao građani drugog reda. Zamislite kako je tek Bošnjacima tamo gdje ih je malo, kao u Duvnu? U Stocu postoje domovi zdravlja za nadljude i za podljude, prvi idu u uzurpirani, gradski Dom zdravlja, a drugi

imaju Dom zdravlja u nekom neuslovnom objektu. Hrvati su ti koji insistiraju na "dvije škole pod jednim krovom", što bi svaki Hrvat morao doživjeti kao nacionalnu sramotu, da se u ime hrvatstva svjedoči aparthejd nad Bošnjacima. Iznad Mostara je postavljena ona križaća mržnje, što bi također trebalo prvo da vrijeđa Hrvate. Hrvatski su dužnosnici dočekivali i slavili zločinca Darija Kordića, namjesto da se stide i stoje po strani. Sve ovo nam govori o teškoj moralnoj gangreni u Hrvata.

Doduše, jeste bilo političkog nasilja nad hrvatskim biračima, posebno u pogledu dvije lažne pobjede Željka Komšića, mada mislim da je to ugrožavanje hrvatskih prava u jednom momentu odgovaralo HDZ-u, s ciljem legitimiranja separatističkih tendencija. Ja sam na to prvi ukazao kroz tekst "Bošnjaci napraviše hrvatski entitet". Na kraju, o toj marginalizaciji Hrvata najbolje govori sve ono što su poklopili u krajevima sa apsolutnom bošnjačkom većinom. Otiđite u Maglaj, recimo, pa ćete po broju hrvatskih firmi i istaknutih šahovnica imati osjećaj kao da ste u Grudama, recimo. Bošnjaci tu ekspanziju hrvatskog kapitala, u svome jadu i izgubljenosti, tumače kao odanost multikulturi. A Hrvati im, multikulturno bezbeli, gule kožu.

Kako komentirate preraspodjelu ministarskih fotelja u Vladi Federacije BiH i Vijeću ministara BiH nakon Općih izbora u oktobru 2014.?

Od pada komunizma na ovamo Bošnjaci nisu nikada imali manje efektivne vlasti nego danas. Uzeli su sve sama beznačajna ministarstva kroz koja ne prolaze suštinski tokovi funkcioniranja države. Šta znači Ministarstvo civilnih poslova ili Ministarstvo raseljenih lica? Više bi vlasti bilo u ministarstvu za proizvodnju cigle, nego u ovim ministarstvima. Kako pravdati tu apsolutnu defanzivu i dezorijentiranost bošnjačke politike? Mislim da se i previše profiterstva uvuklo u bošnjačke političare, u ime kojeg njih ne zanimaju narod i država, već tek nekoliko preduzeća i pozicija sa kojih se mogu brati pare za privatne račune. Korupcija je krvotok bošnjačke politike.

Borba za ukidanje entiteta, za povratak Ustava Republike Bosne i Hercegovine – jedini je put za opstanak Bosne i Bošnjaka

Uskoro obilježavamo 20 godina od srebreničkog genocida. Imaju li Bošnjaci pravo da zaborave svoje žrtve i da žive bez opreza i iskustva o ponavljanju historije? Milorad Dodik nije "zaboravio" bošnjačke žrtve u Srebrenici, po njemu se radi o "velikom zločinu", ali ne i genocidu kakva je i međunarodna sudska presuda. Što je tražio u Potočarima?

Napisao sam da je trebalo Miloradu Dodiku zabraniti pristup na svetu bošnjačku zemlju. Trebale su Majke Srebrenice napraviti kordon i svojim tijelima mu ne dozvoliti da gazi po našoj svetosti. Pa, njegova je vlast majkama Srebrenice zabranjivala da polože cvijeće i prouče El-Fatih u Kravici, na mjestu masovnih egzekucija bošnjačkih civila. Namjesto toga, Dodika su u Potočarima dočekali bošnjački zvaničnici, a on im je, na njihovu servilnost, uzvratilo uvredom – da se Srebrenica previše politizira.

Sve bi bilo drugačije da je bošnjačka politika, tada predvođena Alijom Izetbegovićem, imala viziju da još 1996. u Sarajevu izgradi Muzej genocid nad Bošnjacima, koji bi svojim aktivizmom determinirao političke odnose, s računicom da bošnjački narod mora imati satisfakciju za svoje stradanje. Na žalost, bošnjačka politika je počela trgovati sa bošnjačkom žrtvom, u ime izgradnje

pomirenja i povjerenja, a što je bila i intencija međunarodne politike, da se sve poravna i zaboravi. Dokle god bošnjačka žrtva ne bude kompas bošnjačke politike, Bošnjaci neće izaći iz defanzive i samoponiženja.

Da li su Bošnjaci izgubili u miru ono što su obranili u ratu? Da li je Sarajevo u ratu obranjeno, a u miru okupirano? Da li je na djelu "puzajuće nestajanje Bosne"?

Golim okom je vidljivo da su Srbi i Hrvati sačuvali sve što su u ratu osvojili, a da su Bošnjaci pogubili sve što su u ratu odbranili. Pogledajte medije, pravosuđe, ekonomske pozicije, aspekt odbrane i sigurnosti... Sve je nestalo. Srbi i Hrvati gazduju i kod sebe, gazduju i kod nas.

Da li je Bošnjacima namijenjena sudbina Palestinaca? Ostaci ostataka bošnjačkog naroda svedeni su na četvrtinu teritorije BiH – na "Gazu" (Bosanska krajina) i "Zapadnu obalu" (sarajevsko-zeničko-tuzlanska regija). Postoje li snage u BiH i bošnjačkom narodu koje mogu spriječiti negativni trend i spriječiti "palestinizaciju" Bosne?

Zašto bi međunarodna politika imala milosti prema Bošnjacima, ako te milosti nije bilo od 1992. do 1995., sve do Srebrenice!? Svijet je sponzorirao genocid nad Bošnjacima kroz embargo na oružje Armiji Republike BiH, oduzeto nam je pravo na odbranu, kako bi nas što lakše i više pobili, izgladnjivani smo, ucjenjivani, ponižavani. Zašto mislimo da se nešto promijenilo i kod Srba, i kod Hrvata, i kod diplomatskih švercera? Zbog svoje slabosti, valjda.

Oni nastoje stvoriti geto za Bošnjake oko Zenice, Tuzlu prikačiti srpskoj zoni interesa, Bihać i Krajinu hrvatskoj zoni, a u Sarajevu useliti ideju iz Karađorđeva. U tom getu neće biti mira i rahatlua, već će se režiranim terorizmom i režiranim podjelama generirati nestabilnost, u ime koje će preostali Bošnjaci napuštati i taj geto. Koji to još Palestinac iz dijaspore želi u Gazi udahnuti miris svoje domovine? Bošnjaci moraju pod hitno razumjeti šta im se sprema, i svim silama navaliti da okrenu točak sudbine u svoju korist, kroz ozvaničenje zahtjeva za ukidanje entiteta i za regionalizaciju na prirodni, a ne na etnonacionalnim osnovama.

Imaju li Bošnjaci šansu povratiti slobodu za koju su podnijeli ogromne žrtve, a koju su izgubili u daytonskoj prevari? Postoji li izlaz iz "luđačke kušnje" navučene Bosni i Hercegovini u Daytonu 1995. godine?

Kad bi bošnjačka politika bila slobodna, neovisna, patriotski orijentirana, rješenja bi bilo. Imamo šest presuda za genocid, što je dovoljan razog da se traži ukidanje nametnutog daytonskog poretka i povratak na prethodno pravno stanje. Napose, kad se neki ugovor ne ispuni, logično je da se vraćamo na prethodno stanje. Daytonski ugovor ne samo da nije ispunjen, kroz aneks 7, recimo, već je i dobio neka druga značenja, putem presuda za genocid.

Bošnjaci će u daytonskom poretku nestati. Taj poredak je tako usmjeren da zatre Bošnjake i uništi Bosnu. Bošnjaci nemaju nikakvog razloga da se prepuste politici samouništenja. Borba za ukidanje entiteta, za povratak Ustava Republike Bosne i Hercegovine – jedini je put za opstanak Bosne i Bošnjaka. Kao da bi velikosrbi toliko insistirali na poštivanju daytonskog poretka, a protiv Ustava i simbola Republike Bosne i Hercegovine, da ne znaju da samo daytonski poredak, dugoročno, vodi ostvarenju njihovog separatističkog cilja. Bošnjaci bi morali preko nevladinog sektora pokrenuti pravne mehanizme za realizaciju Presude Svjetskog suda pravde kojom se dokazuje genocidno porijeklo Republike Srpske. Taj put nema alternativu. □